

fremhæve, at Forfatteren Jakob Knudsen ivrigt protesterer mod Censuren. Han udtalte 26. September i Regeringsbladet „København“: „Det glæder mig i høj Grad, at allerede flere af Reformpartiets Blade have taget skarpt til Orde derimod, saa at denne Handling umuligt kan lægges Partiet som saadant til Last. Imidlertid burde dette Nej lyde fra alle Sider. Det er derfor langt mindre som Forfatter end som menig i Reformpartiets Rækker, jeg ønsker at føje min Protest til de øvrige.“ Han kalder Forbudet en Krænkelse af alles borgerlige Ret, af Ytringsfriheden overhovedet. „En anstændigere Fremstillingsmaade,“ siger han, „end den i dette Stykke anvendte, kan vist overhovedet vanskeligt tænkes.“ Denne Mand, som selv er menig i Reformpartiets Rækker, protesterer altsaa mod den Fremgangsmaade, man har anvendt overfor Forfatteren Hjalmar Bergström og hans Stykke, og han har udtalt Forventningen om, at et kraftigt Nej vil komme til at lyde fra mange Sider indenfor Reformpartiet. Men han er jo bleven bitterligt skuffet. Reformpartiets Repræsentanter i dette Ting have ganske roligt fundet sig i, hvad der er sket. Ingen Protest har lydt, tværtimod, det synes, at man har kun Bifald tilovers for den højtærede Justitsministers Fremgangsmaade — og naar den højtærede Justitsminister ler, ler straks hele Reformpartiet efter.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at den højtærede Justitsminister udtaler — Spalte 385 —, at han finder, at et saadant Stykke bør forbydes, der „nedbryder Respekten for de aandelige Magter, som i alt Fald Flertallet af Befolkningen mener bør nyde en saadan Respekt.“ Jeg havde nu troet, at det var alle Menneskers Mening, som overhovedet gave sig af med aandelige Spørgsmaal, at der ikke skulde være aandelige Magter, som vare omgærdede paa den Maade, at de ikke maatte gøres til Genstand for Modsigelse eller for alvorlig og anstændig Drøftelse. Jeg troede, at man fra alle Sider i vore Dage var enig om, at ingen aandelig Magt skulde eksistere længere, end den eksisterer ifølge de Kræfter, der bor i den selv, og ifølge den Sandhed, som den selv rummer, men at der ikke skulde være aandelige Magter, som blot, fordi mange anser dem for at være rigtige endnu, aldeles ikke maatte modsiges, ikke maatte drøftes, ikke maatte gøres til Genstand for Betragtninger fra forskellige Sider. Men det er altsaa den højtærede Justitsministers Opfattelse alligevel. Jeg maa saa sige, at saa bliver der

meget for den højtærede Justitsminister at forbyde. Saa skal overhovedet ethvert alvorligt Stykke paa Teatret forbydes. Saa bliver der ikke andet tilbage end Gøglet og de franske Farcer. Thi hvorfor give alvorlige Forfattere sig af med at skrive Stykker undtagen for at sætte aandelige Problemer under Debat? Og det gør man derved, at man tager en eller anden Ting, som blot tilsyneladende rummer en Sandhed, og drøfter den og viser frem, at den Sandhed, man tror ligger deri, i Virkeligheden ikke er ægte.

Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at af en Mand som Jakob Knudsen, der staar som menig i Reformpartiets Rækker, er der opført i alt Fald eet Stykke paa det kongelige Teater, som absolut nu maa forbydes. Jeg tænker paa „Den gamle Præst“. Der sætter Jakob Knudsen under Debat Spørgsmaalet om Selvmords Tilladelighed. I en Stat, som straffer Hjælp til Selvmord, og hvor ganske sikkert den allerstørste Part af Folket mener, at Selvmord er en lastværdig Handling, kan det saa paa ingen mulig Maade tillades, at et Stykke spilles paa det kongelige Teater, hvori det at begaa Selvmord under visse Omstændigheder, saaledes som jeg forstaar det, endogsaa skildres som en Pligt, og hvori endogsaa en gammel Præst med stor Myndighed lærer en, som er under hans Indflydelse, at han skal begaa Selvmord i den Stilling, hvori han er. Og som det vil gaa dette Stykke, vil det omfrent gaa hele den alvorlige Litteratur. Men det kan ogsaa være, at man fra visse Sider vil kunne finde sig vel tilfreds her i Landet, selv om der ikke spilles andet end Gøgl og franske Farcer.

Hvad saa endelig selve Censurvæsenet angaar, saa sagde den højtærede Justitsminister, at det var ikke længere siden end i 1889, at man her i Tinget havde drøftet Spørgsmaalet om Censur. Nu gaar lige henne ved den højtærede Justitsminister den højtærede Kultusminister. Den højtærede Kultusminister er en betydelig Politiker, nu Minister i det andet Venstreministerium og i begge Ministerier den højtærede Justitsministers Kollega. Den højtærede Justitsminister har sikkert ikke overset eller glemt nogen Bedrift, til hvilken den højtærede Kultusminister i sit politiske Liv har været med. Saa er det da ogsaa i høj Grad paafaldende, at den højtærede Justitsminister ganske har glemt, at den nuværende højtærede Kultusminister sammen med to andre Medlemmer af det daværende Venstrereformparti, nuvæ-